

Unitatea în familie

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:21)

Viața de familie constituie pentru fiecare dintre membrii ei o etapă diferită a vieții. Pentru mamă și pentru tată, apariția copiilor constituie o schimbare majoră, care va dura până la sfârșitul vieții lor. Iar pentru copii, desigur, nașterea este o tranziție majoră. Apoi, la rândul lor, copiii trec prin diferite etape de viață până când pleacă din căminul părintesc și pot să aibă ei înșiși copii.

Cu toate acestea, indiferent că suntem părinți sau copii într-o familie, toți ne confruntăm cu același lucru – natura noastră păcătoasă, decăzută, care face ca unitatea vieții noastre de familie să fie o preocupare continuă.

Da, în trupul lui Isus Hristos răstignit pe cruce toți oamenii au fost împăcați cu Dumnezeu și unul cu altul (Efeseni 2:13-16; Coloseni 1:21-23), dar, la nivelul vieții de fiecare zi, noi trebuie să ne însușim personal harul lui Hristos, singurul care poate face din unitatea familiei o experiență vie pentru toți aceia care o caută cu credință. Aceasta trebuie să fie o experiență zilnică în viața noastră. Din ferire, prin harul lui Hristos, chiar poate fi.

18 mai – Ziua vizitatorului Școlii de Sabat

1. Cum descrie Pavel unitatea dintre credincioși? Cum a făcut Hristos din „doi” „unul”?

Efeseni 2:11-22 Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea

Galateni 3:28 „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.” Galateni 3:28

Crucea lui Hristos îndepărtează barierele care îi despart pe oameni unii de alții. Zidurile îi separau pe închinători la templul iudaic, unde existau „curți” sau zone bine delimitate pentru iudei, neamuri, bărbați, femei. Descriind unitatea dintre iudei și neamuri în Hristos, Pavel folosește un limbaj care li se aplică deopotrivă și altor categorii divizate: națiuni, grupuri de oameni, straturi sociale și sexe. „Ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace” (Efeseni 2:15) este vestea bună care poate ajuta orice cuplu căsătorit să cunoască într-adevăr unitatea descrisă prin expresia „un singur trup”. De asemenea, prin credința în Hristos, familii de multă vreme divizate pot găsi reconcilierea.

2. Una este să cităm texte biblice despre unitatea în Hristos și cu totul alta, să trăim această unitate. Ce schimbări practice face Hristos în viața noastră ca să ne facă să ajungem la unitatea promisă?

Romani 6:4-7 Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.

2 Corinteni 5:17 „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” 2 Corinteni 5:17

 Efeseni 4:24-32 Să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapei lui său adevărul”, pentru că suntem mădulare unii altora. „Mânați-vă și nu păcătuți.”

„Imaginați-vă un cerc mare, cu multe linii de la margini spre centru. Cu cât sunt mai aproape aceste linii de centru, cu atât sunt mai aproape unele de altele. ... Cu cât suntem mai aproape de Hristos, cu atât vom fi mai aproape unul de altul.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 179

„Între tată și fiu, între soț și soție ... stă Hristos Mijlocitorul, indiferent că ei sunt sau nu capabili să Îl recunoască. Noi nu putem stabili contacte în afara noastră direct, ci doar prin El, prin Cuvântul Său și urmându-L pe El.” – Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship* (Prețul uceniciei), p. 108

Cât de aproape este familia ta sau familia bisericii tale de acest „centru”, adică de Hristos?

Luni, 13 mai

Una prin dragostea Sa

3. Cum este exprimat în Biblie acest concept?

„Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de **1 Tesaloniceni 3:12** toți, cum facem și noi înșine pentru voi,” 1 Tesaloniceni 3:12
„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una **Ioan 17:21-23** în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una –

În această rugăciune, Isus S-a gândit la unitatea dintre cei care aveau să Îl urmeze. În această unitate, dragostea este esențială. Cuvântul pe care Îl folosește Biblia în această rugăciune și în multe alte locuri din Noul Testament pentru a face referire la dragostea lui Dumnezeu este agape. Această dragoste este înșăși natura lui Dumnezeu (1 Ioan 4:8) și îi identifică pe urmașii lui Isus (Ioan 13:35). Dragostea lui Dumnezeu nu este ceva natural pentru inima omenească păcătoasă. Ea vine în viața credinciosului doar dacă Isus locuiește în ea prin Duhul Său (Romani 5:5; 8:9,11).

„Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 15:12). Ucenicul Ioan, care a scris aceste cuvinte, nu a fost mereu ușor de iubit, ci era mândru, însetat de putere, înclinat spre critică și iute la mână (Marcu 3:17; Luca 9:54; vezi și *Hristos, Lumina lumii / Viața lui Isus*, p. 295). Mai târziu, el avea să-și aducă aminte că Isus continuase să-l iubească în ciuda acestor trăsături de caracter. Treptat, dragostea lui Isus l-a schimbat pe Ioan, făcându-l în stare să-i iubească pe ceilalți în unitate creștină. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19), scria el, și: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4:11).

Eu în ei și Tu în Mine –, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” Ioan 17:21-23

Citește 1 Corinteni 13:4-8 și încearcă să-ți treci numele unde apare cuvântul „dragoste”. Cât de bine se potrivește?

Martți, 14 mai

Egoismul distruge familia

„Dacă mândria și egoismul ar fi lăsate deoparte, în cinci minute ar fi îndepărtate chiar și cele mai mari dificultăți.” – Ellen G. White, *Scrieri timpurii*, p. 119

Natura noastră a fost coruptă de păcat. Și, probabil, cel mai teribil exemplu al acestei degradări este egoismul. Parcă ne naștem egoiști; vedem această tendință și la copiii mici, a căror preocupare de bază se concentrează în jurul propriilor dorințe. „Eu, al meu...” Când ajungem la maturitate, această trăsătură se poate manifesta sub forme îngrozitoare, în special în cămin.

Desigur, Isus a venit să schimbe acest lucru (Efeseni 4:24). Cuvântul Său ne promite că, prin El, putem să ne împotrivim și să nu ne lăsăm dominați de această trăsătură de caracter distructivă. Întreaga Sa viață este un exemplu desăvârșit de altruism; în măsura în care ne vom însuși viața Lui (1 Ioan 2:6), El va birui în noi tendința de a trăi doar pentru noi înșine. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.

4. Ce ne spun următoarele texte despre o viață neegoistă?

“Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în **Filipeni 2:3-5** voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:” Filipeni 2:3-5

“Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci **1 Ioan 3:16-18** trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el,

Așa cum scria Ellen G. White în citatul anterior, dacă mândria și egoismul ar fi lăsate deoparte, foarte multe probleme ar putea fi rezolvate foarte repede, cu mult înainte de a se agrava și de a deveni ceva foarte urât. Toți membrii familiei, în special părinții, trebuie să fie curățiți de acest păcat prin jertfa Domnului Isus (cel mai mare exemplu de altruism din întregul univers), chiar dacă ar fi nevoie să ceară acest lucru în mod repetat, rugându-se cu lacrimi de regret și cu supunere.

cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.” 1 Ioan 3:16-18

Cât timp petreci meditănd la jertfa de pe cruce, ca armă împotriva egoismului din viața ta, sub orice formă s-ar manifesta el?

Miercuri, 15 mai

Supunere

5. Ce sfat ne dă Pavel cu privire la rolul umilinței și al slujirii în cadrul relațiilor? Cum crezi că ar contribui această atitudine la unitatea bisericii? De ce este ea atât de importantă în cămin?

Efeseni 5:21 [“Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos.” Efeseni 5:21](#)

Efeseni 5:22 – 6:9

Cuvântul „supunere” (Efeseni 5:21) înseamnă să ai o atitudine de umilință voluntară față de o altă persoană. Aceasta este atitudinea pe care a avut-o Hristos (Matei 20:26-28; Ioan 13:4,5; Filipeni 2:5-8) și îi caracterizează pe toți aceia care sunt umpluți cu Duhul Său (Efeseni 5:18). Doar iubirea față de Hristos îi face pe oameni să se supună în felul acesta (Efeseni 5:21). Dăruirea de sine reciprocă a fost și încă este o învățătură creștină revoluționară în ce privește relațiile sociale. Ea aduce la viață realitatea spirituală că toți suntem una în Hristos; nu există excepții.

Un principiu de familie. Fundamentul supunerii creștine se află în cămin. Dacă acest principiu ar fi practicat aici, s-ar vedea și în biserică.

Efeseni 5:22 – 6:9 abordează trei perechi de relații – cele mai obișnuite și totuși cele mai inegale relații sociale. Intenția apostolului nu este aceea de a întări o ordine socială deja existentă, ci de a arăta în ce fel acționează credința în Hristos acolo unde există o supunere voluntară radical diferită, aceea a credincioșilor unul față de altul.

6. De ce crezi că le vorbește Pavel mai întâi celor care, în societatea timpului, erau considerați „mai slabi”: soțiile, copiii și sclavii? Scrie expresia asociată cu supunerea fiecăreia dintre aceste categorii.

Efeseni 5:22 [“Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului,” Efeseni 5:22](#)

Efesenii 6:1 “Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.” Efesenii 6:1

Efesenii 6:5 “Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Hristos.” Efesenii 6:5

Celor care aveau o putere socială mai mare – soții, părinții și stăpânii – li se adresează după aceea. Fiecare primește indicații destul de neobișnuite pentru societatea de atunci, care trebuie să-i fi contrariat pe credincioșii din secolul I. Ele îi aduceau pe toți la același nivel și deschideau calea pentru adevărata unitate care urma să existe în cadrul relațiilor.

Joi, 16 mai

Să iubim așa cum promitem!

Coeziunea și unitatea familiei depind de angajamentul tuturor membrilor ei, începând cu angajamentul soților de a-și purta de grijă unul altuia. Istoria biblică prezintă și exemple de promisiuni încălcate, de încredere înșelată, de lipsa angajamentului acolo unde acesta ar fi trebuit să existe. Dar Scriptura oferă și exemple de oameni simpli care, cu ajutorul lui Dumnezeu, și-au respectat angajamentul față de prieteni și față de familie și și-au ținut promisiunile.

7. Analizează următoarele familii și nivelurile lor de angajament. Cum ar fi putut să fie întărit acesta în unele familii? Ce a dus la încurajarea angajamentului în altele?

Angajament părinte-copil

Geneza 33:12-14

Exodul 2:1-10

Angajament între frați

Geneza 37:17-28

Angajament față de familie

Rut 1:16-18 _____

2:11,12,20 _____

3:9-13 _____

4:10,13 _____

Angajament marital

Osea 1:2,3,6,8 _____

3:1-3 _____

Atunci când ne angajăm față de o altă persoană, ca în cadrul căsătoriei, sau atunci când luăm decizia de a aduce pe lume sau a adopta un copil, trebuie să existe o supunere de bunăvoie din partea noastră de a face un alt fel de alegere în viitor – renunțarea la controlul asupra unui important segment al vieții noastre.

Ce înseamnă pentru tine, personal, făgăduința lui Isus care implică angajamentul Său (Evrei 13:5)? Ce efect ar trebui să aibă acest angajament al Său față de tine asupra angajamentului tău față de El, față de soțul tău sau soția ta, față de copiii tăi și față de frații și surorile de credință?

Vineri, 17 mai

Un gând de încheiere

Unitatea – cea dintâi lucrare. „Cea dintâi lucrare a creștinilor este să fie uniți în familie. ...

Cu cât membrii unei familii sunt mai uniți în lucrarea lor în cămin, cu atât mai înălțătoare și mai favorabilă va fi influența pe care tatăl și mama, fiii și fiicele o vor exercita în afara căminului.” – Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 37

Secretul unității familiei. „Cauza neînțelegerilor și a discordiei din familii și din biserică este despărțirea de Hristos. A fi aproape de Hristos înseamnă a fi aproape unul de altul. Secretul adevăratei

unități în biserică și familie nu constă în diplomație, administrare sau efortul supraomenesc de a învinge greutățile – deși este nevoie și de acestea –, ci în unirea cu Hristos.” – p. 179.

STUDIU SUPLIMENTAR:

Ellen G. White, *Căminul adventist*, cap. „Un cerc sacru”, pp. 177–180;
Mărturii pentru biserică, vol. 6, pp. 236–238.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Iosua 17–23

1. Ce instrumente de război aveau canaaniiții din Muntele lui Efraim?

2. Cum era caracterizată cetatea Tir pe vremea împărțirii țării?

3. Câte cetăți aveau leviții în Israel?

4. Cine, cui și despre ce au dat un raport („dare de seamă”)?

Istoria mântuirii, cap. 64

5. Pe cine nominalizează autoarea, dintre împărații înviați după mileniu?

PRIVIRE GENERALĂ

Isus dorește ca noi să trăim în unitate unii cu alții. Pot fi oferite numeroase motive pentru a explica de ce dorește Isus să fie unitate între noi. Dar El Însuși a menționat un motiv care propulsează importanța unității în capul listei. Textul de memorat pentru această săptămână subliniază că noi trebuie să fim una în Tatăl și în Fiul. Domnul Isus a spus: „Pentru ca lumea să creadă că Tu [Tată] M-ai trimis” (Ioan 17:21).

Idealul unității creștine la scară globală este aproape imposibil de atins. Dar unitatea la nivelul familiei este o țintă realistă. Responsabilitatea pentru realizarea ei este în întregime a noastră.

Totuși la început povara pentru atingerea acestui ideal a fost pe umerii lui Hristos. Triumful Său asupra răului (1 Ioan 3:8), reconcilierea realizată la cruce (Efeseni 2:13-16; Coloseni 1:21-23) și lucrarea Duhului (Faptele 2; 1 Corinteni 12:13) pavează calea pentru unitate în poporul Său. Să asociem aceste evenimente cu porunca cea nouă, de a iubi *cum ne-a iubit El* (Ioan 13:34), murind față de eul nostru și față de egoism (Romani 6:3-7) și familia va putea oglindi unitatea pentru care S-a rugat Isus (Ioan 17).

COMENTARIU

Despre unitate

Adevărata unitate este ceva frumos de privit. Începe cu altruism și supunere, apoi ascultare, respect și, mai ales, valori comune. Desigur, am putea spune: „Nuuu, ai nevoie de dragoste” sau „Ai nevoie de Duhul Sfânt”. Este adevărat, dar, în ideea de *supunere* există ceva care întărește toate celelalte elemente necesare. Ignorăm totul aruncând în stânga și în dreapta cuvântul *iubire*, în familiile noastre, și apoi ne mirăm de ce această iubire declarată nu produce unitatea și căldura pe care le-am sperat. Poate dacă atât de frecventele declarații: „Te iubesc” ar fi însoțite mereu de dovezi de respect și de ascultare autentică, de supunere, lucrurile ar sta altfel.

Respectul și supunerea fie există ca o caracteristică în cadrul familiei, fie nu există deloc. Dacă în familie există un membru care doar pretinde respect și supunere, dar nu le manifestă niciodată, starea de lucruri din acea familie poate fi numită oricum, numai unitate nu.

Modelul desăvârșit al supunerii este viața lui Isus. Punctul culminant al acestei supuneri se face auzit în Ghetsimani: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși făcă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). Iată unul dintre elementele-cheie ale unității profunde dintre Tatăl și Fiul. Isus a explicat că Tatăl nu L-a lăsat singur, ci era cu El deoarece El (Isus) făcea „totdeauna... ce-l este plăcut” (Ioan 8:29). Aceasta ne spune că Isus Însuși nu a evitat subordonarea. Această precizare este importantă, deoarece în ultimul timp termenul subordonare a fost prins în tot felul de controverse ecleziastice legate de hirotonire, de diferențele bazate pe sex, de conducere. În ciuda acestor preocupări importante, faptul că Regele regilor a trăit o viață de supunere înalță actele personale de supunere la același nivel cu toate acele aspecte serioase legate de asemănarea cu Hristos. Și dacă există vreo instituție care cere unitate prin supunere unul față de celălalt, aceasta este căsătoria.

Introducere

Cuplurile pot ajunge într-o clipă la revelații care le pot schimba complet cursul căsniciei. Alex s-a căsătorit cu o femeie a cărei experiență de familie pornea de la premisa că dezacordurile erau ocazii pentru discuții „aprinse” în urma cărora să rezulte un învingător și un învins. Când regulile jocului sunt acestea, poziția de apărare și cea de atac devin norma. „Cununa de lauri” este răsplata celui care își păcălește, își desconsideră sau își șochează verbal oponentul. Nu este permisă supunerea, nu se realizează unitatea, iar relația se împotmolește.

Nici Alex și nici soția lui nu doreau aceasta, iar el s-a străduit din răsuferință să caute cea mai bună metodă de comunicare cu soția, astfel încât contextul neînțelegerilor lor să se schimbe radical în ceva mai constructiv. Era nevoie să o convingă pe soția lui că nu trebuiau să fie doi indivizi blocați în lupta pentru superioritate. Era spre binele lui să nu exploateze vulnerabilitatea, greșelile sau slăbiciunile ei ca să „câștige” o dispută. Așa că Alex a decis să folosească ceea ce Gary Smalley, consilier în probleme de căsătorie, numea „tabloul emoțional realizat din cuvinte” (o parabolă menită să comunice înțelegere și emoție de la unul la celălalt).

Alex și soția lui erau pe munte, cu rucsacul în spate, în Sierra Nevada. Când au ajuns lângă un izvor, având în față copleșitoarele pis-

curi ale munților, imaginea aceasta a devenit sursa parabolei lui Alex. El i-a spus soției: „De fiecare dată când avem un conflict să ne imaginăm că suntem pe vârful unuia dintre acești munți. Multe cupluri, atunci când au un conflict relațional, își imaginează că joacă un fel de «regele muntelui». «Învingătorul» este cel care reușește să-l domine verbal pe celălalt până în punctul de a-l împinge de pe stâncă. Dar această victorie este artificială. Nu voi juca niciodată acest joc cu tine, nu pentru că sunt eu drăguț, ci pentru că relația de căsătorie ne-a legat gleznele împreună cu o funie groasă și lungă – dacă tu cazi, cad și eu. Este adevărat, suntem două persoane diferite, dar este o singură căsătorie, o singură relație. Va fi spre binele nostru, al amândurora, să facem, să spunem și să gândim doar acele lucruri care vor clădi și vor susține această a treia entitate care este acum între noi, numită *căsătorie*. Nu există învingător și învins – fie câștigăm amândoi, fie pierdem amândoi.” Această filozofie a fost cheia unității din căsnicia lui.

În esență, căsătoria este un experiment unic în care se vede dacă doi oameni, posibil foarte diferiți, pot acționa și funcționa ca unul singur. În cartea sa *Mystery of Marriage* (Misterul căsătoriei), Mike Mason prezintă astfel această luptă: „Chiar și cele mai apropiate cupluri vor ajunge, în mod inevitabil, la conflicte ale voințelor diferite, întrucât căsătoria este o încercare temerară de a ajunge la un grad aproape imposibil de cooperare între două centre puternice de autoafirmare. Căsătoria nu are cum să nu fie un cuptor al conflictului, un furnal în care aceste două voințe să fie topite, purificate și făcute să se conformeze” (p. 167). În capitolul intitulat „Subordonarea”, el arată cum se produce aceasta. „«Cine este cel mai mic între voi toți, acela este mare», spune Isus (Luca 9:48). ... La modul ideal, căsătoria este o întrecere pentru a te lăsa mai prejos decât celălalt, un război al cedării între două voințe la fel de hotărâte să nu câștige. Aceasta este, cu adevărat, singura atitudine care funcționează în căsătorie, deoarece este calea rânduită de Domnul.” – *Ibidem*

Scriptură

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri. ... Copii, ascultați ... de părinții voștri. ... Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești” (Efeseni 5:22; 6:1,5). Când se abuzează de Scriptură, mai devreme sau mai târ-

ziu se va abuza și de oameni. Nici nu ne putem imagina cât de frecvent sunt invocate aceste trei texte pentru a realiza exact opusul scopului Duhului Sfânt. Ca o ironie, contextul acestor pasaje (Efeseni 5:18) este contrastul dintre a fi plin de Duhul și a fi plin de alcool. Alcoolul este un interpret defectuos al cuvintelor. Cel mai slab este cel care îi simte adesea efectul negativ. Uneori, cultura progresează în așa măsură, încât să spui ce nu înseamnă un text ajunge să fie mai important decât să spui ce înseamnă. Poate că așa stau lucrurile și aici.

Lista lui Pavel și comentariile care o însoțesc, cu privire la aceste tipuri de relații sociale, contrastează cu listele din timpul lui Pavel care încurajau aplicarea tratamentelor aspre pentru a proteja onoarea soțului, a părintelui și a proprietarului de sclavi. – Vezi Jon Dybdahl, ed., *Andrews Study Bible*, p. 1549. Dar Pavel are în vedere altceva.

Să observăm că supunerea, dragostea și relația lui Hristos cu biserica Sa sunt teme care apar împreună în Efeseni 5. Unii ar putea să interpreteze că doar soțiile trebuie să li se supună soților, iar soților trebuie să li se arate supunere. Este adevărat, cuvântul *supunere* nu se aplică direct la soți, dar textul anterior spune: „Supuneți-vă unii altora” (Efeseni 5:21) ca rezultat al umplerii cu Duhul Sfânt (Efeseni 5:18); este greu de crezut că Pavel s-a gândit doar la soții când a scris Efeseni 5:21. Aceasta doar dacă nu ne aventurăm să afirmăm că doar soțiile sunt pline de Duhul Sfânt! Cu siguranță Pavel nu consideră că soțiile nu ar trebui să se supună soților lor. Dar el vede o astfel de supunere ca un corespondent al relației dintre Hristos și poporul Său (Efeseni 5:22-24). Însă paralela este valabilă doar dacă soții sunt metafore vii ale iubirii lui Hristos (Efeseni 5:25). Moartea voluntară a lui Hristos pentru salvarea miresei Sale este cel mai mare act de supunere pe care l-a cunoscut universul vreodată. Se poate ca îndemnul lui Pavel – „supuneți-vă unii altora” – să se aplice în căsătorie prin faptul că supunerea soțului este inclusă în imperativul de a iubi așa cum iubește Hristos.

APLICAȚIA

Idolatria din timpurile moderne este exprimată prin închinarea la sine, în care este promovată autonomia absolută: importanța mea, dorințele mele, preferințele mele, ambițiile mele, modul meu de a împacheta hainele sau de a spăla vasele – toate sunt nenegociabile.

„Atâta timp cât nu rănesc pe nimeni”, proclamă această ideologie, „pot să fac ce vreau”. Și, desigur, fiecare poate să *facă* ce vrea; dar nu poate să *ia* ce vrea, dacă maturitatea creștină, relațiile iubitoare și unitatea familiei sunt avute mereu în vedere. Propune grupei să ia pe rând temele abstracte, dar profunde ale studiului prezent și să spună cum ar arăta aceste idei puse în practică.

Întrebări pentru discuție

1. Cum ar putea un soț sau o soție care simte că relația de căsătorie favorizează incorect dorințele celuilalt să inițieze o discuție ca prim pas spre unitate? Fiți specifici.

2. Cum ar putea părinții să-i ajute pe copiii care se simt înstrăinați să înțeleagă că opiniile și dorințele lor sunt prețuite, fără ca ei să-și piardă autoritatea de părinte?

3. Supunerea, dragostea și angajamentul trebuie să fie exprimate nu doar în cuvinte, ci și în sute de mici gesturi sau acțiuni, în fiecare zi, în cadrul familiei. Care sunt câteva dintre aceste gesturi pe care le faci pentru a-ți păstra familia unită?